

Ježíš jim řekl:
Já jsem chléb života;
kdo přichází ke mně,
nikdy nebude hladovět,
a kdo věří ve mně,
nikdy nebude žíznit. Jan 6:35

Sborové noviny

06/2014

Pravidelný měsíčník
sboru Apoštolské církve v Karvině

úvodník

slovo

napsali

svědectví

oznámení

Vliv životních vzorů

úvodník

Za příklad trpělivosti v utrpení si, bratří, vezměte proroky, kteří mluvili ve jménu Páně.

Jakub 5:10

Každý z nás si někdy klademe otázku:

Mám se od někoho učit, nebo si raději jít vlastní cestou?

Pozorní čtenáři Písma najdou odpověď vcelku snadno. Jiní tak trochu tápou.

Kdo je vlastně vzor?

Většinou jde o osobu, kterou obdivujeme, je nám sympatická a které se snažíme vyrovnat. Tato osoba může být skutečná i vysněná – osoba žijící nebo historická postava. Za příklad můžeme mít celou osobnost, ale stejně tak si můžeme vážit jen některého rysu, vlastnosti, síly, moudrosti, inteligence či hrdinství. Vzor, který si volíme, trvale ovlivňuje naše postoje, hodnoty, způsob vnímání světa, a rozhoduje o našem chování a jednání. Dnešními vzory jsou lidé úspěšní v oblastech života, které nás inspirují.

Dnešní odborníci vzory nedoporučují. Ze všech stran slyšíme, jak je potřebné podporovat individualitu každého člověka. Přitom do určité míry roli vzorů převzaly mediální hvězdy a slavní sportovci.

Po válce se začal objevovat názor, že ke svému životu nepotřebujeme vzory. Čas vzorů je minulostí. Ten, kdo chce být jedinečnou osobností, je ke svému vývoji nepotřebuje, ale musí je dokonce odmítat, aby někoho nekopíroval. Je to vlastně paradoxní názor. Vždyť, podíváme-li se do životopisu významných osobností, dřív nebo později vždy narazíme na zmínku o někom, kdo pro ně byl vzorem, komu se chtěli podobat. Svět se rychle mění a hrdinové minulosti se při všech globálních změnách rychle stávají nehodni následování. V šedesátých letech dostaly vzory autorit další ránu. Západní mládež se obracela proti všemu, co mělo pro předcházející generaci hodnotu, a ve svém zápalu bořila vše zažité. Vzorem už neměl být skutečně nikdo, ani rodiče. Chtěli svobodu. Jaké to přineslo následky? Ve společnosti nastal úpadek zdravých hodnot a autorit. Lidé začali mít větší psychické problémy, neví co si počít s vlastním životem a v důsledku nerozumí sami sobě.

Jaký je tedy Biblický pohled na vzory?

Učednictví, ke kterému nás Pán Ježíš volá, s vzory jedno-duše počítá. Titus je veden k tomu, aby byl příkladem pro druhé. *A sám jim dávej dobrý příklad. Tvé učení ať je nezkažené, důvěryhodné. Titovi 2:7.* Křesťané jsou světlem a solí světa – *Mat. 5,13-14.* V listu Židům kap. 11 nám jsou představeni někteří hrdinové víry. Jistě se máme

poučit ze života těchto biblických postav. Abrahám je líčen jako vzor člověka, který věří Bohu a Jeho zaslíbením. *Pohledte na Abrahama: Uvěřil Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost. Gal. 3:6-7.*

Dokonce Pán Ježíš je nám dán za příklad. *K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. 1. Petr. 2:21.*

Apoštol Pavel dává sebe za vzor Timoteovi. Všimněme si výčtu hodnot, které Pavel ze svého života Timoteovi ukazuje. *Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, mé úmysly, mou víru, shovívavost, lásku, trpělivost, pronásledování a útrapy, jaké mne stihly v Antiochii, v Ikoniu a v Lystře. Jaká pronásledování jsem přestál, a ze všech mě Pán vysvobodil! 2. Tim. 3:10-11. Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. 2. Tim. 3:14.*

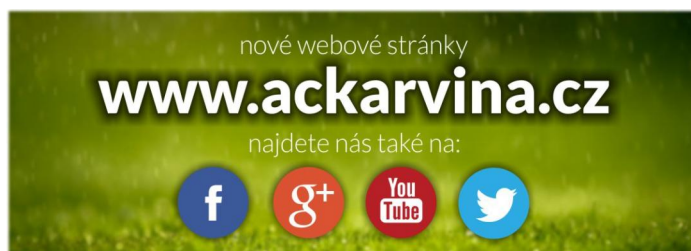
V Božím slově najdeme i negativní vzory, které jsou pro nás výstrahou – národ Izrael 1. Kor. 10,6., nebo vzpomeňme na nemoudré jednání Ezaua. *Žid. 12,16-17.*

Závěrem si dovoluji položit otázku:

„Jsi ochoten stát se vzorem pro jiné?“ Nic neovlivní druhé věřící víc než zapálený, Duchem svatým naplněný křesťan, který miluje svého Pána a plní Jeho vůli. Budme tedy příkladem druhým v následování Krista, poslušnosti a lásce k Bohu.

Přeji vám milost a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Lumír Folvarčný

Křest v Duchu Svatém nám ukazuje na Ježíše. Bůh poslal Jana Křtitele, aby ohlásil Přicházejícího. Nikdo ale netušil, o kom to Jan mluví. Jan ho tedy musel popsat – jinak by ho lidé nepoznali. Řekl: *To je ten, který křtí v Duchu Svatém* (Jan 1:33). Jeho poznávacím znamením mělo být to, že bude křtít v Duchu Svatém. To neměl činit nikdo jiný. **Jen Ježíš měl křtít Duchem Svatým a ohněm.** Nikdo jiný nemůže nikomu předat plnost Ducha Svatého. Je to výsadní právo samotného Boha. Je tomu tak z toho důvodu, že křest není pouze přicházející moc, ale je to sám Bůh, Duch Svatý. Nikdo nemůže dát Boha, jako by to byl nějaký předmět.

Křtitelem v Duchu je Ježíš. Pokud církev káže Krista, musí až do skonání věků kázat i to, že Kristus lidi křtí v Duchu. Ježíš, který nekřtí Duchem Svatým a ohněm, není biblický. Nikdo nemá právo kázat jiného Ježíše. Biblický Ježíš, který křtí v Duchu Svatém, je tentýž, včera, dnes i na věky (Židům 13:8). Je to věrný Bůh – věrný sám sobě, věrný nám i svým zaslíbením.

Když apoštoly vlekli před shromáždění nadutých náboženských představitelů, bylo na apoštolech znát, že na nich spočinul Duch Svatý. Jejich neochvějné svědectví i jejich důvěra vyvolávaly údiv. Duch je víc než jakési vzdušný větrník. Projeví se i řečí našeho těla – poznamená naši osobnost, naše způsoby, hlas, oči. Projeví se ovocem Ducha a postojí, které by lidé sami od sebe nečekali. Na druhé straně nic neodpuzuje tolik jako předstírání svatouškovství.

Ježíš od svých učedníků očekává, že budou svědky – ne to, že povedou spory. Mají být svědky Jeho vzkříšení. Jejich životodárné poselství skutečně proměňuje lidské životy. Pokud bychom ovšem svou zvěst předkládali k věření s chladným a lhostejným srdcem, ničeho bychom nedosáhli. Učedníci hlásali své poselství jako důležitou a slavnou skutečnost. Byli to lidé vášniví, nikoli lhostejní. Byli to svědkové, plni nadšení z toho, co hlásali; sami byli příkladem své zvěsti – plní nového života. Ježíš jim řekl, aby neodcházel z Jeruzaléma: *Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtí vodou, vy však budete pokřtěni Duchem Svatým, až uplyne těchto několik dní. Dostanete sílu Ducha Svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky* (Skutky 1,4.5.8). Ježíši na tom, který měl přijít – na Duchu Svatém – velmi záleželo.

Co Duch Páně s učedníky udělal? Zapálil je, aby hořeli jako pochodně. Duch byl – a dosud je – klíčem k účinnému svědectví.

Ježíš řekl: *Beze mě nemůžete učinit nic* (Jan 15,5). Potřebujeme být spojeni s vinným kmenem, z něž čerpáme život. Život z Ducha je tajemstvím nových učedníků. Bez Ducha Svatého můžeme učinit ledacos; nic z toho ale nebude mít trvalý účinek. Proto je příchod Ducha Svatého tak důležitý.

Neodcházejte z Jeruzaléma, ale čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení (Skutky 1:4). Kristus vystoupil na nebesa a požádal Otce, aby splnil své zaslíbení a poslal Ducha Svatého. Ten skutečně do deseti dnů přišel. A nepřišel nijak potichu. Svůj příchod oznámil skrze 120 učedníků. Projevil se skrze shromážděné věřící, kteří mluvili v jazycích a prorokovali. Pro učedníky a apoštoly to byl úžasný den. Duch Svatý je Duch lásky Otcovy i Synovy: Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán (Římanům 5:5). Tato láska naplnila věřící a začala skrze ně působit.

Stali se tím, co z nich učinil Duch. Tento křest byl pro ně jako pro jednotlivce, ne „pro celou církev“. I jiní – jako třeba dům Kornéliův – přijali Ducha sami za sebe.

V Novém zákoně nenajdeme nic, co by naznačovalo, že nepotřebujeme totéž, co měli apoštolové. Oni nikdy neříkali, že to, co mají, je jen pro ně.

Naopak, Petr říká zcela jasně: *Dostanete dar Ducha Svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh* (Skutky 2:38-39).

Učedníci potřebovali, aby je Duch Svatý zmocnil. Bylo nutné, aby kázali evangelium v Duchu Svatém a aby Nejvyšší jejich kázání potvrzoval. Jsme snad lepší než oni? Můžeme konat Boží dílo bez zmocnění, kterého se dostalo jim? Nepochybně potřebujeme vše, co nám Bůh může dát – a svět potřebuje lidi, kteří budou takto Bohem vystrojeni.

Více než půl miliardy lidí na světě dnes toto vystrojení zná a raduje se z něj.

Snad nás překvapí, uvědomíme-li si, že Ježíš opustil tento svět, aby mohl přijít Duch Svatý. *Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde* (Jan 16,7). Duch Svatý k nám přichází tajemně, ale přesto přirozeně.

Po vzkříšení se otřesení a vystrašení učedníci skrývali, neboť se báli, co by se jim mohlo stát. Rozhodně potřebovali křest a vystrojení mocí z výsosti – a my jsme na tom stejně. A Bůh nám dá, co potřebujeme: *Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši* (Filipským 4:19). Svět se nezměnil – není tomu tak, že bychom dnes už Ducha Svatého nepotřebovali. Nemáme nic, co by mohlo moc Ducha nahradit – žádnou metodu, žádný plán, žádný jiný přístup. Je to Duch, který vykoná Boží dílo.

Svět stále potřebuje záchranu, potřebuje být přesvědčen – a to je bez Ducha nemožné!

Duch Svatý není pocit bázně, vznášející se kolem starých náboženských nemovitostí. Duch Svatý se může projevit pouze skrze Duchem naplněné lidi. Věřícím je řečeno: *Naplnějte se Duchem* (Efezským 5:18). Bůh by nám to neřekl, kdybychom se mohli bez Ducha obejít. Ježíš nás vyzval, abychom prosili o Ducha; abychom hledali a tloukli – a slíbil, že Otec dá Ducha těm, kteří ho prosí (Lukáš 11:9-13). To neznamená, že jen tak mezi řečí poprosíme. Potřebujeme být vůči Bohu neustále otevření – musíme prosit, hledat, tlouct!

Bůh odmění ty, kdo jsou připraveni přijmout Jeho požehnání.

Dal nám své Slovo – a my musíme uchopit Jeho zaslíbení. Máme-li být naplněni, musíme učinit to, k čemu nás vyzývá

Ježíš: Prosit! To neznamená, že jen tak ledabyly poprosíme. Prosby, tlučení a hledání se musí stát naším životním stylem. Duch Svatý přichází, kdy se mu zlíbí – přichází ovšem k těm, kdo jsou připraveni. Ducha Svatého nedostaneme jako kávu z automatu – zmáčkneš tlačítko a už ji máš. Na druhé straně Bůh neočekává, že budeme neustále prosit a prosit a nikdy nic nedostaneme. *Kdo hledá, nalézá* (Lukáš 11:10). Lidé poznají, když přijde to, co hledali. Křest v Duchu Svatém přijímáme vírou, jeho dokladem jsou ale znamení, která ho doprovázejí.

Mluví v jazycích všichni ti, kteří přijímají Ducha Svatého? Obecnou odpověď je jednoznačné „ano“ – či spíše bylo by, kdyby všechno na světě bylo dokonalé. Bůh není svázán pravidly. Dělá to, co může udělat – podle naší víry. Říci, že lidé mohou být pokřtěni v Duchu bez jazyků, příliš neodpovídá Novému zákonu. Ve všech případech je totiž zřejmé, že pokřtěni v Duchu jazyky mluvili. Pokud se lidé ovšem jazyků bojí, pokud přijali učení, jež je zmátlo, či existují-li jiné – pravděpodobně podvědomé – příčiny, může být Duch Svatý uhašován. Pak nedělá to, co by normálně dělal – mám na mysli znamení. Někteří věří, že přijmou Ducha Svatého; nevěří však, že přijmou i znamení. Dostane se jim tedy podle jejich víry.

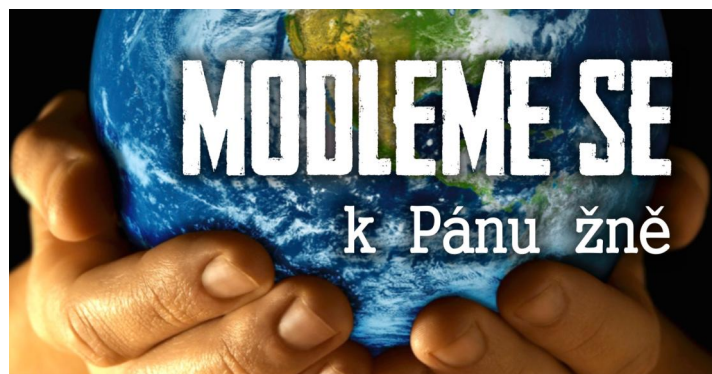
Klíčovou otázkou pro tyto lidi pak je, podle čeho si mohou být jisti, že byli naplněni Duchem, není-li zde znamení, totiž nemluví-li v jazycích? Je velmi důležité, abychom měli jistotu, že jsme byli naplněni Duchem – vždyť máme vyjít a čelit bezbožnému světu. V jistotě, že jsme naplněni, můžeme vykročit: Víme, že Duch je s námi. Učedníci tuto jistotu měli. Obejdeme se bez ní? Oni věděli, že Duch je s nimi, a proto vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními (Marek 16,20). Službu Ducha Svatého doprovázejí znamení – pokud věříme. Mluvit jazyky nezačneme, pokud to nezkusíme. Mluvit v jazycích se ovšem nemůžete „naučit“. Není na to nějaká technika nebo metoda. Duch Svatý nepřichází z vůle člověka; přijde-li, jde o svrchované Boží jednání. Dar Ducha není nějaké přirozené obdarování – je to Bůh sám, je to Duch. Není to moc či oheň – je to osoba. Je příliš úžasný na to, abychom si mysleli, že ho můžeme rozdávat v jakési namyšlené sebejistotě. Můžeme si ovšem navzájem pomáhat modlitbou a vzkládáním rukou, stejně jako to činili apoštolové v Samaří či Pavel v Efezu. Musíme být pokorní a otevření. Tak se to naučil Petr v Kornéliově domě – zatímco ještě mluvil, Duch padl na všechny přítomné.

Nezapomínejte, že do našich životů nevstupuje pouze moc, ale sám Všemohoucí Bůh v osobě Ducha Svatého. Nově se mu v modlitbě vydejte a očekávejte, že Bůh naplní svá zaslíbení.

Dnes padá oheň podobně, jako padl na věřící v 2. kapitole Skutků. I dnes je vůlí Otcovou, aby ohnivé jazyky spočuly na hlavách všech znovuzrozených křesťanů.

Reinhard Bonnke

<https://www.bonnke.net/cfan/cs/taufehg>

1. Pronásledování křesťané v Etiopii

Podle organizace OpenDoors je Etiopie v žebříčku statistik jednou z nejpronásledovanějších zemí světa. Pronásledování vychází ve většině ze strany stoupenců islámu, i přesto, že jsou početně menší než křesťanská komunita (66% křesťanství, 34% islám). Dalším zdrojem pronásledování znovuzrozených křesťanů je překvapivě ortodoxní církev. Etiopský diktátorský režim je třetí prvek perzekuce věřících. Křesťané strádají nejen příkořím perzekuce, ale také tím, že se Etiopie řadí mezi nejchudší země celého světa. Přesto všechno se evangelium nadále šíří a mnoho lidí přichází ke Kristu. Svědectví bratra Neriho, se kterým je Nehemia v přímém kontaktu je toho jasným důkazem. V těchto dnech jsme měli možnost podpořit práci ve městě Jimma vysláním pracovního týmu, který pomohl s výstavbou školy pro místní děti.

Modleme se za:

- církev a nové věřící, aby odolali tlaku pronásledování
- práci, kterou Nehemia dělá v oblasti Jimmy a Kofele

2. Nezasažený národ Oromů ve střední Etiopii

Národ, který čítá téměř 30 milionů lidí, obývá především jižní část Etiopie. Území, na kterém Oromové žijí je poměrně rozlehlé 285 000 km², což je větší polovina celé Etiopie. Oromové mají vlastní jazyk a ve svém vyznání jsou značně nejednotní. Přesto v jejich kultuře dominuje islám. Konkrétně v oblasti Jimmy jsou Oromové z 97 % muslimové. V celé Etiopii jsou tak nejpočetnějším etnikem. Mají své vlastní politické a sociální instituce, které rozvíjely během své dlouhověké historie. Oromský region byl právoplatně založen až v roce 1992. Společně s ním vznikla i místní vláda, jejímž hlavním úkolem je garantovat mír, zajistit pořádek a napomáhat hospodářskému a sociálnímu rozvoji v regionu.

Modleme se:

- aby se Bůh dotkl klíčových lidí, vůdců, kteří budou směle a v moci hlásat evangelium
- aby Bůh zbudoval církev mezi Oromy, která bude přitahovat lidi z okolí
- za moudrost pro služebníky, kteří pracují s oromským etnikem

3. Prosme Pána žně za modlitební hnutí za misii

- aby se česká církev spojila v modlitbách a bojovala za národy, které ještě neslyšely evangelium
- abychom jako Nehemia věděli, jakým způsobem povzbuzovat a koordinovat církev i jednotlivce k modlitebnímu úsilí za misii

Na pastorálce jsme měli budující semináře a také dvě setkání pro sestry. Ženám sloužila Ketty, manželka hosta z Dánska - Paula Conrada. Také se s námi sdílela slovem Olinka Moldánová, Maruška Bubíková a Lída Pohanková. Společné chvály se skupinou Naboso a modlitby nás mohly vtáhnout do Boží přítomnosti. Někdy jsem měla pocit, že už jsem v nebi. (Napadlo mě, jak řekl Petr Pánu Ježíši na Hoře proměnění, udělejme si tu stany,... vždyť je tady tak dobře, proč bychom měli jít zpátky do těžkostí a různých zkoušek, které život přináší... No, zpět na zem.)

Poslední slova Pána Ježíše, než byl vzat vzhůru do nebe. *Matouš 28:19-20 Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.* I Když přichází ledaco do našich, ale i sborových životů, musíme vytrvat, náš Pán je s námi a bude až dokonce. U *Abakuka 3:17-18* je napsáno: *I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.* Víím, že se to dobře mluví, když je zhruba vše v životě, jak má být. Ale když procházíme těžkostmi, nemocemi a různým podobným utrpením, není to vždy jednoduché. Budme povzbuzením a pomocí jedna pro druhou a naopak. Budme „plodné“ tam, kde nás Pán postavil.

Sestra Ketty nám pak vyprávěla své svědectví. Ve čtrnácti letech držela za ruku svého tatínka, který umíral. Se svou sestrou každou neděli šly do jiné církve a hledaly Pána Boha, možná i odpověď, proč právě tatínek už není. Vždy se s pláčem vracely domů držíce se za ruce. Čas utíkal a za určitou dobu musely s maminkou vyhledat menší byt, aby to mohly finančně zvládnout. Sousedka nového bytu byla křesťankou a tak pozvala nově přistěhované kamarádky do církve. Tam Ketty, v letniční církvi, prožila dotek Boží, Jeho lásku, přijetí a také našla velkou Boží rodinu. Našla to, co dlouho hledala a v tradiční církvi nenašla. Později se zakoukala do mladého muže, který hrál v církvi na elektrickou kytaru. V devatenácti letech měli svatbu a do 7,5 let byli požehnáni čtyřmi dětmi. Její manžel Paul často sloužil misijně mimo domov a ona se čtyřmi malými dětmi chodila do církve sama. Bylo ji líto, když viděla celé rodiny, jak jsou spolu, děti si hrají s tatínkem,... a ona sama. Prožívala samotu, smutek, sebelítost,... chtěla být trochu politována a stěžovala si Pánu Ježíši. Dostala „rychlou“ odpověď, kterou

opravdu nečekala. Pán k ní promluvil, aby oslovila rodiny z ulice, kde bydleli, a pozvala děti k nim domů. Byla z toho hodně překvapená, jelikož se stýkali jen s rodinami na levé straně ulice a dost to zdůrazňovali dětem, aby na protější stranu ani nepřecházely. Pro vysvětlení - po pravé straně ulice byly rodiny dosti problémové. Ketty chtěla být poslušná, neřukat doma, ale jít něco dělat pro Boha. Vzala své čtyři malé děti a šla dům od domu celou dlouhou ulicí a pozývala všechny děti. Výsledkem byl plný dům dětí z „problémové“ strany ulice, ale odměnou každý týden požehnaný čas s třiceti dětmi, zpívání písní, vyprávění příběhů z Bible, plno her a radostných dětských tváří. Později, když děti povyroستly, sloužila Ketty spolu s manželem všude, kde je Bůh vedl, kde viděli potřebu pomoci, v církvi, ve školách a slouží i dnes, kdy jejich věk a moudrost prozrazují šediny na jejich hlavách. Jsou nadšenci pro Pána a práci mezi mladými lidmi. Stali se duchovními rodiči, otcem a matkou mnohým. Ketty také vyprávěla příběh černošky, která zůstala v Dánsku sama s dětmi, když její manžel odešel s jinou ženou. Nechtěla zůstat zraněná, odstrčená a ponížená, ale chtěla být užitečná pro Pána. Jak je psáno v Písmu, že cokoli bychom učinili jednomu s nepatrných, jako byste to učinili mně, říká Pán (*Matouš 25:40*). Chodila do církve, a když byla nějaká potřeba a pastor vyzval, kdo by byl ochoten třeba pouklízet, přihlásila se ona. Bylo potřeba navařit pro hosty, zase se přihlásila ona. Chtěla být užitečná a dělala vše, co jen mohla. Přiváděla nové lidi do sboru, začala se o ně starat a Pán Ježíš ji v mnohem požehnal. Když viděl, jak je věrná v malých věcech, přidal ji mnohem více. Nakonec se po létech stala pastorem sboru, protože byla tak velká potřeba. Hodně lidí přišlo k Bohu právě skrze Boží lásku, kterou rozdávala.

Byl to moc hezký víkend, kde jsme mohli být spolu vyučováni, v modlitbách a chválách před Pánem Ježíšem.

Ilona Folvarčná

V tomto duchu se nesla letošní Evropská Konvokace 2014 konaná dne 8. - 11. května v Praze. Na tuto Konvokaci (svolání) přijeli křesťané z celého světa, nejen z Evropy. Hlavním posláním tohoto svolání byly modlitby a chvály, které byly důležitou součástí hlavního programu, ale také zároveň probíhaly v průběhu celé Konvokace modlitby 24/7 ve vyčleněné místnosti.

Modlitby 24/7 jsou mezinárodním a mezi-církevním modlitebním hnutím, které začalo roku 1999 otevřením modlitební místnosti s nepřetržitou modlitební stráží, vedenou mladými lidmi z města Chichester v Anglii. Od té doby se rozšířilo do více než 100 národů po celém světě. Modlitební místnosti můžeme najít i u nás v České republice, v současné době to je zhruba 33 modlitebních místností. Na Konvokaci sloužil slovem a modlitbou Tom Hess se svou manželkou Kate, který žije v Jeruzalémě a je zakladatelem a pastorem Jeruzalémského domu modliteb pro všechny národy (JHOPFAN), který je především zaměřen na nepřetržitou 24 hodinovou modlitební stráž sedm dní v týdnu, proto název 24/7.

Dalším zajímavým hostem byla misionářka Heidi Baker z

Jižní Kalifornie, která v roce 1980 založila křesťanskou neziskovou organizaci IRIS, zaměřenou především na pomoc nejchudším lidem na zemi. V současné době slouží spolu s manželem v africkém Mozambiku, její služba je zaměřena především na děti. Velmi zajímavým způsobem vedla modlitební čas v průběhu shromáždění spolu s chválicí skupinou Lighthouse London, neméně nás zaujalo vyprávění o zázracích, které Bůh koná skrze jejich životy v Mozambiku.

Celou konferenci provázely, jak už bylo řečeno, modlitby lidí mnoha národů a chvály v obrovské radosti se spontánním tancem. Bylo pro nás povzbuzením být na tomto místě uprostřed Boží přítomnosti.

Andrea Vagundová

Služebné vůdcovství - seminář v Havířově

napsali

Drazí sourozenci v Kristu,

9. - 10. května 2014 v AC Havířov proběhly semináře na téma Služebné vůdcovství s Thomasem Halzenbergem. Semináře byly velmi podnětné, a kdo jste je promeškali, přišli jste o moc. Přinejmenším o příjemné společenství s německým misionářem Tomem Hazelbergerem, který se s námi podělil o své bohaté zkušenosti pastora, ať už v Brazílii nebo doma v rodném Německu.

Tom Halzenberg se po celou dobu semináře projevoval jako skromný a trpělivý kazatel, který kolem sebe neustále šíří dobrou náladu. V přednáškách nás vybízel k následování Krista, k čemuž nás vedou i letošní verše pro naši církev Marek 9.8: „*A náhle, když se rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho, kromě samotného Ježíše*“ (KMS). Všichni jsme se zapojovali do diskusí a společně jsme se nejednou i zasmáli. Thomas Halzenberg byl vždy připraven ochotně odpovědět nebo rozmýšlet nad každou vznesenou otázkou. Po celou dobu trvání seminářů ani na chvíli nepůsobil nadřazeně a bylo zřejmé, že to, co nám káže, také žije. Jedním z témat seminářů byl charakter vůdce. Připomněl, že právě Ježíš, i když byl Boží povahy, přišel na svět sloužit. Tak i my, ať už v roli vůdců nebo i ve svém občanském životě, bychom měli usilovat o schopnost sloužit druhým. Zmínil, že právě tento úhel pohledu je nejvíce odlišný od pohledu sekulární společnosti. Tam je měřítkem úspěchu moc, výše konta a majetku. Tyto hodnoty vedou na cestu k neštěstí, peníze, moc ani bohatství nemohou člověku přinést radost a pokoj duše i ducha.

Připomněl, že Bohu nesmírně záleží na našem charakteru. Nebudeme-li proměněni Ježíšem, staneme se jen náboženskými vůdci. Tom Halzenberg trefně definuje charakter jako něco, co děláš, když tě nikdo nevidí. Během semináře připomíná, že stát se vůdcem a zalíbit se Bohu vyžaduje Boží doživotní školu. Halzenberg výstižně tvrdí, že Bůh nechce,

abychom každý den měli dobrou náladu, ale abychom byli šťastnými lidmi. Nechce po nás ani to, abychom druhým tvrdě řekli pravdu, ale abychom se sami stali pravdou. Přirovnává tento proces k životu housenky, která se nejdříve jen plazí, škodí, a neumí pořádně zvednout hlavu k Bohu. Pak se zakuklí, po čase kukla praskne a z kukly vyletí motýl, který je užitečný, protože opyluje květy a potěšuje lidská srdce svou krásou a něžností.

Další inspirativní semináře se týkaly principů duchovního vůdcovství a velmi zajímavý byl i seminář o růstu v Boží milosti. V něm nás varoval také před semínky hořkosti, z nichž mohou vzniknout kořeny, jichž je těžké se zbavit.

Seznámila jsem vás opravdu jen s malými útržky toho, co jsme se na semináři dozvěděli a snad vás tyto poznámky budou motivovat k účasti na dalších akcích. Během semináře se o naše pohodlí a občerstvení postarali naši obětaví bratři a sestry: Vašek Bednář, Jindřiška Římanová, Hanka Špoková a další, touto cestou bych jim, i všem dalším organizátorům akce poděkovala. Jsem vděčná Bohu za naši církev a i za tuto akci, která potěšila a obohatila každého přítomného.

Na závěr, ve shodě s tématem všech seminářů nám všem přeji naplnění verše z 2. Korintským 4.5 „*Ať nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše*“ (ČEP).

Ria Liškutínová (AC Havířov)

Nahrávky ze seminářů jsou na webu:
http://www.achavirov.cz/?page_id=4025

Moje žena se momentálně v této první části léčby cítí velmi dobře. Tento měsíc se má uskutečnit zásadní část léčby. Transplantace kostní dřeně je naplánována 28.5. To bude spojeno s 6 - 8 týdnů dlouhým pobytem v nemocnici. Následná rekonvalescence trvá tak 3 měsíce. Přikládám dopis mé ženy, jak ona svou nemoc prožívá. Děkuji za vaše modlitby.

Marek Pindák

Drahé sestry, drazí bratři,

děkuji, že vytrváváte v modlitbách za mě a za naši rodinu. Chtěla bych vám napsat něco o tom, co mi Pán dal prožívat v nedávné době, kdy už jsem střídavě doma a v nemocnici.

Momentálně mám za sebou další chemoterapie, a pokud bude vše v pořádku, tak by měla následovat už jen transplantace kostní dřeně (krvetočných buněk), která je naplánována na 28. května. Této transplantaci předchází ještě podávání vysokodávkované chemoterapie a celotělové ozařování, ty mají za cíl zničit vlastní špatnou krvetvorbu, aby bylo tělo připraveno k přijetí dárcovského štěpu (krvetočných buněk dárce).

Díky Bohu, dárce už je pro mě nalezen!

Není tomu ale ještě tak dávno, kdy jsem z této transplantace, všech nepříjemností s ní spojených, měla velký strach a úzkost. Byl to můj největší strašák. Nejraději bych se jí vyhnula a modlila jsem se za uzdravení i bez transplantace.

V té době ke mně mluvilo Boží Slovo o Pánu Ježíši v zahradě Getsemane.

Představte si Pána Ježíše na konci své cesty, blízko úkolu, pro který přišel. Přesto na něj padá zármutek a úzkost a Boží Slovo říká, že to byla úzkost až k smrti.

Ten Ježíš, který byl vždy odhodlán plnit Otcovu vůli a dokonale Ho poslouchat, se teď modlí: *„Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš.“* Mt 26,39 Jeho úzkost z toho, co má přijít, byla tak veliká, že měl chuť to vše vzdát (ať mne mine tento kalich).

Lidé většinou říkají, že já mám dobrou motivaci bojovat se svou nemocí, že mám rodinu, malé děti. Náš Pán měl mnohem větší motivaci k tomu, aby dokončil svůj úkol, ano, byla to **lásky** k nám. To byla dostatečná motivace, aby do toho boje šel. Přesto ale zakoušel úzkost a zármutek a to tak, že až potil krev.

Nemyslím, si, že by se jen bál bolesti, kterou měl vytrpět, a která byla jistě strašná. Jeho úzkost byla z toho, že na sebe bere všechny hříchy světa. Mohl mít obavy, zda obstojí, zda to unese. Byl Svatý, který se hříchu nedopustil, a najednou na něm měly viset veškeré hříchy lidí. Jeho zármutek byl

z toho, že pro tyto hříchy se od Něj Otec odvrátí, jak o Něm prorocky mluví *„Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“* Ž 22,1

Když ale čteme dál, narazíme na Slovo: *„Otče můj, není-li možné, aby mě ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“* Mt 26,42

Pán Ježíš vyhrál svůj boj! Díky Jemu za to, že Jeho láska byla silnější než úzkost a zármutek! Vydal se plně vůli svého Otce.

A tak i mě došlo, že to bez té transplantace asi nepůjde ☺ a modlila jsem se: *„Pane můj, musím-li ten svůj kalich pít, staň se tvá vůle.“* Prostě jsem to od Pána přijala a Pán mě opravdu zbavil strachu a začala jsem se svým způsobem i těšit ☺ !

Těšit jako na možnost, kdy se Bůh oslaví. Víím, že to nebude vůbec jednoduché, že mohou být i chvíle, kdy nebudu prožívat nic pozitivního, ale VÍím, že tam ON bude se mnou. On je stále se mnou. Nikdy mě neopustil, On je VĚRNÝ! Na Něho se můžu plně spolehnout, počítám s Ním.

Díky Jemu, že mohu prožívat Jeho přítomnost, povzbuzení, chválím Ho a jsem mu vděčná, co se mnou i skrze tuto nemoc koná. Děkuji mu za ni.

On je dokonale dobrý a jak říká Boží Slovo:

„Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ Ř 8,28

Ale o tom až příště... ☺

Vaše v Kristu, Lucka Pindáková

Neobyčejná svatba

Jednoho krásného sobotního dne (24. 5.) jsme se s pastorovic rodinou, Vagundovými, Jakubem a naší Vítovic rodinou zúčastnili svatby Jana a Jany Pečenkových. Nebyla to svatba, na jaké jsme zvyklí. Odehrávala se na Vysočině, v okolí lesů a lánů, za doby středověku. Dámy oblékly šaty nejrůznějších barev a zdobení a pánové rozmanité halenky, košile, varkoče a co příslušelo lidu v těchto dobách. Svůj manželský slib učinili spanilá princezna Jana a udatný rytíř Jan na nádvoří zámku ve Žďáru nad Sázavou. Před Bohem, duchovenstvem, ale i zámeckým panstvem, měšťany, dokonce i před Skoty se stali jedním tělem.

Jak krásné svědectví!

Po obědě s rodinou pokračovalo veselí svatebčanů na tábořišti v Křídlech, v údolí uprostřed lesů. Stoly pod širým nebem zdobily nejen luční květiny, ale i mnohé dobroty. Opékané prase potěšilo ne jeden mlsný jazyk. Nezalekli jsme se ani prudkého lijáku s kroupami, který smáčel naše nohy ještě dlouho po přehánce. Skoti pořádali skotské hry, jiní bavili svým tancem, mnozí vedli různé rozpravy.

Tento velký den byl zakončen ohňostroji. Byl to nádherný den! Přejeme novomanželům, aby takových dnů mohli prožívat v manželství co nejvíce. Aby milovali jeden druhého, jako si Kristus zamiloval nás. Otce v nebesích, který nás učinil a v němž je dokonalost všeho.

Druhé lidi tak, aby uplatnili slovo:

„Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ (Mt 5, 16)

Ester Vítová

Všem oslavencům
přejeme mnoho
Božího požehnání

9. 6. 2003 Balogová
Rachelka

13. 6. 1995 Meisner
Daniel

9. 6. 1957 Harakalová
Soňa

9. 6. 1961 Fízerová
Helena

16. 6. 1937 Balasová
Edeltruda

20. 6. 1980 Gembická
Lucie

23. 6. 1938 Bojčuková
Gizela

... milovaní,
budujte svůj život
na přesvaté víře,
modlete se
v Duchu svatém,
uchovejte se v lásce Boží
a očekávejte
milosrdenství našeho
Pána Ježíše Krista
k věčnému životu.

Judův 1:20-21

Společné shromáždění moravskoslezských sborů AC

- 8. června 2014 od 09:30
- Slezská univerzita Karviná

LETNICE

- zajištěn program pro děti
- chvály: skupina NaBoSo

- kázání: Lumír Folvarčný
(pastor sboru AC Karviná)

DUCHOVNÍ
SOUSTŘEDĚNÍ
SBORŮ AC

Ježíš takový,
jaký skutečně je

Hotel
DLOUHÉ STRÁNĚ
Kouty nad Desnou

VÍCE INFORMACÍ NA:

[http://www.ac-aog.cz/
wordpress_new/
duchovni-soustredeni-2014](http://www.ac-aog.cz/wordpress_new/duchovni-soustredeni-2014)

12.7. - 19.7. 2014

UPOZORNĚNÍ:

**Termín přihlášení
a složení zálohy 20.6.
je nejpozději do: 2014.**

ŘEČNÍCI:
Vlado Žák (SK)
Lukáš Targosz
Martin Penc
Jason Vana (USA)

KAPELY:
Run away my son
Widelife (SK)
Messengers
DJ maťo (SK)

HLAVNÍ KAPELA (UK)

RIVERS&ROBOTS

Corey Turner
HLAVNÍ ŘEČNÍK (AUS)

adresa: Apoštolská církev, Sborové noviny,
Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6
tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz
web: www.ackarvina.cz
BS: 105 101 764 / 0300

Pravidelný měsíčník sboru Apoštolské církve v Karviné.
SBN vychází pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma.

číslo **06**, ročník 21

Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor. Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SBN: 26. 06. 2014